

Panium - Nomer Lima

Para Garong ti Bangsom: Kapangangkatan Rome dohot Hagulutonna di bagasan Hata Nabion

Jeff Pippenger
2025-03-05

Kitab Daniel ngaguar hiji carita nubuat anu luar biasa, nganyam hiji prinsip “ngulang sarta ngalegaan” anu nembus sakuliah panglihatan-panglihatanna, ti patung logam dina pasal 2 nepi ka pasaliaan karajaan anu pajeulit dina pasal 11. Dina raraga ieu, mucunghul hiji perkara anu nyakinkeun: Patempuran Actium dina taun 31 SM, anu puncakna dina ragragna Mesir dina taun 30 SM, nangtung minangka panggenepan anu penting tina Daniel 11:25, 26, nandaan fajar kakawasaan pangluhurna Roma kapir salila 360 taun.

Daniel 11 dimimitian ku gugah jeung ragragna kakaisaran-kakaisaran sanggeus pupusna Aleksander Agung dina taun 323 SM. Sanajan kitu, dina ayat 14, aya hiji parobahan. Kira-kira taun 200 SM, nalika Antiokhus III (Magnus) keur nyiapkeun diri pikeun Patempuran Panium ngalawan raja-budak Ptolemeus V, Roma campur tangan, lain saukur minangka panongton, tapi minangka “garong-garong ti bangsamu.” Ku sabab prihatin kana ngajamin pasokan gandum Mesir di tengah gejolak Hellenistik, Roma nembongkeun pangaruhna dina mangsa Perang Makedonia Kadua (200–197 SM), sarta nyiapkeun jalan pikeun kalungguhan profétisna.

Panguasaan Roma ka Bangsa Yahudi

Léngkah gancang ka taun 63 SM, ayat 16 manggihkeun panggenepanana nalika Pompey nyerang Yerusalem, asup ka Ruang Nu Maha Suci, sarta netepkeun kakawasaan Romawi kana “tanah anu mulya.” Ti dieu, ayat 17 nepi ka 22 ngagambarkeun runtuyan tokoh-tokoh Romawi: kampanye-kampanye Pompey di wétan, panaklukan Julius Caesar jeung rajapati-Na dina taun 44 SM, pamaréntahan Augustus Caesar anu ngumpulkeun pajeg (sakumaha kacatet dina Lukas 2:1) anu réngsé dina taun 14 M, jeung Tiberius anu ngawasan panyaliban Kristus dina taun 31 M, nalika “pangeran tina perjangjian” dipupus. Garis nubuat ti Pompey di Yerusalem nepi ka Titus di Yerusalem dina taun 70 M netelakeun garis dominasi Roma kana umat Allah.

Mimitian ku saurang Jéndral Romawi nu nyucikeun Bait Allah nepi ka tungtungna nalika saurang Jéndral Romawi ngancurkeun Bait Allah, méré tandatangan Alpha jeung Omega. Mimitian ku panyucikeun najis jeung ditungtungan ku karuksakan, gurat sajarah éta ogé ngamuat panyucikeun najis jeung karuksakan tina Anjeunna anu ngadawuh ngeunaan diri-Na sorangan, “Runtuhkeun ieu Bait Allah sarta dina tilu poé Kami baris ngadegkeunana deui.” Kaleresan diwangun ku hurup kahiji, katilu welas, jeung panungtung tina alfabét Ibrani, sarta gurat anu dimimitian ku Pompey jeung ditungtungan ku Titus ngawengku hiji karuksakan Bait Allah di tengah, anu dilambangkeun ku salib nu di tengah tina tilu salib, anu ditegakkan pas dina tengah minggu nalika Kristus sumping pikeun netepkeun perjangjian. Ayat genep welas nepi ka dua puluh dua ngawakilan hiji gurat nubuat anu mawa tandatangan kaleresan. Aya sawatara gurat nubuat anu penting dina sajarah anu

diwakilan ku ayat-ayat éta, nanging téma utamana tina gurat éta nya éta kakawasaan Roma kana urang Yahudi.

Pakumpulan jeung Perjangjian

Ayat 23 “ngulang deui sarta ngalegaan” ku mulang deui kana taun 161–158 SM, nalika urang Yahudi dina pamingpinan Yudas Makabeus ngadamel hiji pakta jeung Roma (1 Maccabees 8). Ieu nekenkeun strategi wangun-kakawasaan kakaisaran Roma anu has—nalukkeun ngaliwatan perjangjian jeung pakumpulan, hiji cara anu béda ti nu miheulaanana. Ayat 24 nutup ieu tahapan, ku nyatet yén Roma bakal “ngararancang akalna ti benteng-benteng, nepi ka sawatara waktu.”

Sarta sanggeus perjangjian dijieun jeung manéhna, manéhna bakal lampah licik; sabab manéhna bakal naék, sarta bakal jadi kuat ku sajumlah jalma anu saeutik. Manéhna bakal asup kalayan tengtrem, malah ka tempat-tempat anu pangsuburna di propinsi éta; sarta manéhna bakal ngalakukeun anu can kungsi dipigawé ku karuhunna, atawa ku karuhun karuhunna; manéhna bakal nyebarkeun ka antara maranéhna rampasan, jarahan, jeung kabeungharan: enya, manéhna bakal ngarancang akalna ngalawan benteng-benteng anu kuat, nepi ka sawatara waktu. Daniel 11:23, 24.

Pikeun Sapeuting Waktu

Kecap anu ditarjamahkeun “ngalawan” téh bisa kaharti minangka kecap “ti”. Roma ngaramalkeun alat-alatna “ti”. Kecap “ti” dina éta ayat nuduhkeun ka kota Roma, puseur pulitik jeung militér kakaisaran, minangka dasar tina stratégi-stratégina. “Waktu” éta sacara nubuat nyaéta 360 taun, dimimitian nalika Mesir ragrag dina taun 30 SM sanggeus Actium, sarta ditungtungan dina taun 330 nalika Konstantinus ninggalkeun Roma pikeun Konstantinopel.

Ayat 25 jeung 26 museur langsung kana Actium sorangan.

Jeung anjeunna bakal ngagerakkeun kakawasaanana jeung kawanina ngalawan raja kidul kalayan hiji balad anu gedé; sarta raja kidul bakal kagugah pikeun perang kalayan hiji balad anu kacida gedé jeung kuatna; tapi anjeunna moal tahan, sabab maranéhna bakal ngarancang siasat ngalawan anjeunna. Enya, maranéhna anu ngadahar tina porsi kadaharanana bakal ngancurkeun anjeunna, sarta baladna bakal ngalimpas; jeung loba anu bakal rubuh paéh ditelasan. Daniel 11:25, 26.

Dina taun 31 SM, Oktavianus, ngalambangkeun Roma minangka “raja kalér,” ngagerakkeun pasukanana ngalawan Mesirna Cleopatra, “raja kidul,” dina hiji patempuran laut anu kacida agungna. “Pasukan anu kacida gedé jeung kuatna” milik Antonius jeung Cleopatra jadi leuleus, éléh ku “muslihat-muslihat” strategis (taktik Agrippa) jeung ku panghianatan—nya éta murtadna sabagian sekutu Antonius sarta mundurna Cleopatra ti medan perang di tengah patempuran. Dina taun 30 SM, Mesir jadi hiji propinsi Romawi, muka jalan pikeun kakawasaan Roma kapir anu teu aya tandingan. Jangka waktu 360 taun ieu, ti 30 SM nepi ka 330, saluyu jeung kaunggulan Roma anu puseurna aya dina benteng asalna, nepi ka mindahkeunna ku Konstantinus “ngaragragkeun” benteng éta, sakumaha geus diparandékeun dina Daniel 8:11.

Enya, anjeunna ngagungkeun dirina nepi ka ka Pangeran ti pasukan, sarta ku anjeunna kurban sapopoé dicabut, jeung tempat pangsuci-Na diruntuhkeun. Daniel 8:11.

Nalika Konstantinus miceun kota Roma demi kota Konstantinopel, manéhna ninggalkeun kakosongan kakawasaan di kota Roma anu kabuka pikeun garéja kapausan nyekel korsi kakawasaan anu dilambangkeun ku kota Roma. Kalakuan éta minuhan ayat kadua tina Wahyu tilu welas.

Jeung sato galak anu ku sim kuring katingali téh siga tutul, sukuna siga suku biruang, jeung bahamna siga baham singa; sarta naga mikeun ka manéhna kakawasaanana, tahtana, jeung kawenangan anu gedé. Wahyu 13:2.

Dina Daniel 8, aya dua kecap Ibrani anu béda, duanana ditarjamahkeun jadi “tempat suci,” anu ngabédakeun carita ngeunaan tempat suci dina kitab Daniel. Kitab Daniel ngagambarkeun hiji peperangan antara Kristus jeung Sétan sakumaha kagambarkeun dina para wakil dunyawati Kristus jeung Sétan. Babul, wakil dunyawati Sétan, nalukkeun Yérusalém dina bubuka kitab Daniel, sarta Yérusalém nalukkeun Babul dina ayat ka opat puluh lima tina pasal sabelas. Karajaan-karajaan anu diwakilan ku kota Yérusalém jeung kota Babul téh mangrupikeun “tempat-tempat suci kakuatan.” Kota Babul jeung Yérusalém duanana mangrupikeun tempat suci kakuatan, sarta duanana boga baitna sorangan di jero kota. Bait Pantheon aya di kota Roma, sarta bait di Yérusalém téh mangrupikeun pasangan saimbangna dina narasi nubuat. Babul jeung kota Roma mangrupikeun tiruan palsu tina Yérusalém.

Dina Daniel 8, dua kecap Ibrani éta nyaéta “miqdash” dina ayat 11, tempat tanduk leutik (Roma pagan) ngaruntuhkeun “tempat tempat sucina” (kota Roma), nalika Konstantinus ngalihkeun puseur kakawasaan dina taun 330. Kecap séjénna nyaéta “qodesh” dina ayat 13, 14, nalika tempat suci Allah ngantos dipaparin beberes sanggeus 2300 poé. Sanajan duanana kecap éta ditarjamahkeun minangka tempat suci, “miqdash” bisa ngawakilan boh benteng Allah boh benteng pagan, ari “qodesh” dina Alkitab ngan dipaké pikeun ngawakilan tempat suci Allah.

Dina Daniel 11:31, “tempat suci kakuatan” (kota Roma) dicemaran nalika urang Barbar jeung Vandal mawa peperangan ka kota Roma. “Leungeun-leungeun” dina éta ayat dimimitian ku Clovis dina taun 496 sarta diteruskeun nepi ka Roma kapausan sapinuhna ngaronjat kana kakawasaanana dina taun 538, nalika urang Ostrogoth diusir ti éta kota.

Garis nubuat ti Actium manjang ngaleuwihan taun 330. “Kapal-kapal Chittim” dina ayat 30 nuduhkeun ka bangsa Vandal dina pamingpinan Genseric, anu ngarampok Roma dina taun 455, minangka tanda runtuhna Roma Kulon. Satuluyna Roma Kapapaan naék, maréntah ti taun 538 nepi ka 1798; salila 1260 taun nepi ka Jéndral Berthier ti Napoleon masihan “luka anu mawa pati” ku cara nangkép Pius VI. Mangsa 360 taun Roma kapir, ti 30 SM nepi ka 330, mangrupikeun cerminan tina 1260 taun Roma kapapaan, anu duanana dimimitian nalika halangan katilu (Mesir, Ostrogoth) tumbang.

“Raja ti kalér” modéren mucunghul dina ayat 40. Dina taun 1989, kapausan, nu ngajalin pakumpulan sacara rusiah jeung Amérika Sarikat pamaréntahan Reagan (dilambangkeun ku karéta,

kapal-kapal, jeung para tunggang kuda), ngagulingkeun USSR, nyaéta “raja ti kidul” (ateisme/Komunisme). Ayat 41 nétélakeun kapausan nalukkeun “nagara anu mulya” — ngarobah Amérika Sarikat Protestan jadi Amérika Sarikat Katolik — sedengkeun ayat 42, 43 nétélakeun yén Perserikatan Bangsa-Bangsa anu diwakilan ku Mesir masrahkeun diri ka hiji pasatuan tilu rangkep nu diwangun ku Perserikatan Bangsa-Bangsa (naga), Vatikan (sato galak), jeung Amérika Sarikat (nabi palsu), anu ngagiring dunya ka Armagedon. Ayat 45 ngaramalkeun ahir kakawasaan ieu, “tanpa aya nu nulungan,” tatu na cageur dina ayat opat puluh hiji, tapi nasibna geus dipastikeun ku ayat opat puluh lima.

Actium dina taun 31 SM jadi puseur ayat 25 jeung 26, nu ngamimitian kakawasaan Roma salila 360 taun ti benteng suci na. Kalawan ayat opat welas minangka hiji pangwanti-wanti, carita ngeunaan Roma kapir ti ayat genep welas nepi ka peralihan ka Roma kapapaan dina ayat tilu puluh hiji téh mangrupa garis lengkep Roma kapir. Garis éta kabagi jadi tilu bagian. Ayat genep welas nepi ka dua puluh dua nyaéta garis kakawasaan Roma atas Israil baheula. Ayat dua puluh tilu jeung dua puluh opat nandakeun éta karya ngawangun kakaisaran anu dipaké ku Roma nalika nalukkeun ngaliwatan pakta jeung perjangjian babarengan jeung kakuatan militér. Ayat dua puluh opat nepi ka ungkara panungtung dina ayat tilu puluh hiji nyaéta hiji garis dua bagian anu ngagambarkeun hiji mangsa nalika Roma ngagungkeun dirina sorangan, tuluy dituturkeun ku ragrag.

“Wanci anu geus ditangtukeun” téh nyaéta kacindekan tina 360 taun dina taun 330. Ayat dua puluh tujuh nepi ka frasa panungtungan dina ayat tilu puluh hiji, anu nandakeun iraha kakawasaan kapausan, anu digambarkeun minangka kakakeueum nu nyababkeun karuksakan, ditempatkeun dina tahta dina taun 538, nyaéta sajarah Roma kapir dina kontéks mangsa tilu ratus genep puluh taun pamaréntahan nu pangluhurna, anu satuluyna dituturkeun ku dua ratus dalapan taun ragrag nu maju laun-laun.

Ku sabab kitu “waktu” dina ayat ka dua puluh opat dimimitian dina taun 31 SM ku ayana panambahan raja kidul kana wewengkon pamaréntahan raja kalér, sarta réngsé dina taun 330 ku ayana pabagian raja kalér jadi wétan jeung kulon. Ti taun 330 nepi ka 538, Roma kapir laun-laun ruksak jeung buyar. Rupa-rupa panandaan nubuat anu patali jeung rupa-rupa léngkah karuntuhan Roma kapir téh mangrupikeun jangkar-jangkar nubuat anu ngamungkinkeun murid nubuat ngakuan Firman nubuat Allah. Dina minuhan ayat ka opat belas tina Daniel sabelas, Roma netepkeun éta titingalian, sarta salah sahiji cara ku nu éta ngalakukeun pisan hal éta nyaéta ngaliwatan karuntuhan. Ayat éta nyebutkeun, “also the robbers of thy people shall exalt themselves to establish the vision; but they shall fall.”

Nalika Roma diserang ku kapal-kapal ti Chittim, sarta satuluyna nyerang ka kidul, kajadian éta henteu sarua jeung anu ti heula atawa anu ti tukang, sabab ti dieu ka hareupna anu keur digambarkeun téh nyaéta ragragna kakawasaan Roma. Opat tarompet kahiji tina tujuh tarompet dina Wahyu anu kapanggih dina pasal dalapan sacara husus ngajelaskeun opat kakawasaan utama anu ahirna ngantunkeun Roma Kulon kana tungtungna dina taun 476. Panglihatan éta diteguhkeun nalika para garong ti bangsamu ngangkat dirina sorangan tuluy ragrag. Panglihatan nubuat éta digambarkeun dina raraga ragragna Roma. Roma pagan Kulon ragrag ti taun 330 nepi ka 538. Roma Kapapaan ragrag dina taun 1798. Dina sajarah tarompet kalima jeung kagenep, Roma Wétan

ragrag ka Turki Ottoman dina taun 1453. Tilu ragragna éta mangrupa bagian tina panglihatan anu diteguhkeun ku para garong ti bangsamu.

Ayat éta nyebutkeun, “oge para perampok ti bangsamu bakal ngangkat dirina pikeun netepkeun tetenjoan; tapi maranéhna bakal ragrag.” Ti taun 31 SM nepi ka 330, Roma kapir “ngangkat dirina” dina kakawasaanana luhung ngungkulan dunya. Ti 330 nepi ka 538, Roma kapir ragrag pikeun nyiapkeun sangkan jalma dosa linggih di Bait Allah, bari ngumumkeun dirina sorangan jadi Allah. Ti 538 nepi ka 1798, kakawasaan kapapaan “ngangkat dirina,” sarta dina 1798 maranéhna ragrag. Ti 31 SM nepi ka 330, Roma Kulon “ngangkat” yén dirina téh puseur kakaisaran Romawi, sarta ti 330 nepi ka 476 éta ragrag. Dina 330, Konstantinus ngangkat yén Konstantinopel téh puseur Roma Wétan, sarta dina 1453 Roma Wétan ragrag. Mangsa-mangsa tina rupa-rupa gambaran Roma, masing-masing ngabogaan hiji mangsa nalika Roma ngangkat dirina, dituturkeun ku hiji mangsa anu ngagambarkeun ragragna, sabab “oge para perampok ti bangsamu bakal ngangkat dirina pikeun netepkeun tetenjoan; tapi maranéhna bakal ragrag.”

Kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “perampok” leuwih merenah lamun ditarjamahkeun jadi “pamegat” atawa “ngarempag,” sabab éta leuwih raket saluyu jeung harti poko tina akar kecapna—nyaéta nembus atawa ngaganggu, lain saukur “perampok” (anu ngandung harti maling). Éta istilah nuduhkeun jalma-jalma anu ngarempag wates, hukum, atawa perjangjian, lain ngan ukur nyokot barang. Roma téh nyaéta nu ngarempag dina nubuat Alkitab, sanajan dina ayat opat welas ditarjamahkeun jadi “perampok.” Dina Daniel pasal dua Roma téh karajaan beusi, tuluy dina pasal tujuh sato galak kaopat ogé Roma.

Sangeus ieu kuring nenjo dina tetenjoan peuting, sarta behold, aya sasatoan kaopat, matak pikagét jeung pikasieuneun, sarta kacida kuatna; jeung éta miboga huntu beusi anu gedé: éta ngadahar jeung ngarempak nepi ka ruksak, sarta nyaprak sésana ku sukuna: sarta éta béda ti sakabéh sasatoan anu saméméhna; sarta éta miboga sapuluh tanduk. Daniel 7:7.

Sato kaopatna—nyaéta Roma—boga huntu “beusi,” sabab éta sarua jeung karajaan kaopat anu dina pasal kadua dilambangkeun minangka beusi. Dina ayat tujuh, sato kaopat, nyaéta Roma, “ngarempag jadi potongan-potongan,” sarta waktu éta ngarempag jadi potongan-potongan, éta “nginjeum sesa-sésana ku sukuna.” Sato Roma téh karajaan beusi, sarta sipat ngarempag jadi potongan-potongan jeung nginjeum sesa-sésana ngalambangkeun kalakuan panganiayaan. Panganiayaan anu ditibankeun ka Israil baheula éta mangrupa hiji “tanda.”

Leuwih ti éta, sakabéh kutuk ieu bakal nimpa ka anjeun, bakal ngudag anjeun, jeung bakal nyusul ka anjeun, nepi ka anjeun dibinasakeun; ku sabab anjeun henteu ngadéngé kana sora PANGERAN Allah anjeun, pikeun ngajaga parentah-parentah-Na jeung katetepan-katetepan-Na anu diparéntahkeun-Na ka anjeun. Jeung éta sakabéhna bakal aya dina anjeun jadi tanda jeung jadi kaajaiban, sarta dina turunan anjeun salalanggengna. Ku sabab anjeun henteu ngalalayanan PANGERAN Allah anjeun kalayan kabungahan jeung kalayan suka hate, ku lantaran lobana sagala hal; ku kituna anjeun bakal ngalalayanan musuh-musuh anjeun anu ku PANGERAN bakal dikirim ngalawan anjeun, dina lapar, dina halabhab, dina taranjang, jeung dina kakurangan sagala hal; sarta manéhna bakal masangkeun hiji kuk beusi kana beuheung anjeun, nepi ka manéhna ngabinasakeun anjeun. PANGERAN bakal mawa hiji

bangsa ngalawan anjeun ti kajauhan, ti tungtung bumi, gancang saperti garuda ngapung; hiji bangsa anu basana moal kaharti ku anjeun; hiji bangsa anu bengis rarayna, anu moal ngahormat ka nu kolot, atawa némbongkeun kanyaah ka nu ngora. Ulangan 28:45–50.

Pantrangan-pantrangan anu tumiba ka Israél baheula ku lantaran pambrontakan maranéhna téh mangrupikeun “tanda jeung kaajaiban, sarta ka turunan maneh salalanggengna.” Pantrangan éta baris ditimpakeun ka maranéhna ku “hiji bangsa anu garang rarayna.” Sato galak anu huntuna beusi, anu “ngarempag jadi potongan-potongan sarta nginjak-nginjak sesana” dina pasal katujuh, ogé nya éta karajaan kaopat anu medal tina pabagian karajaan Aleksander; jeung saperti halna dina Ulangan ku Musa, karajaan éta téh hiji bangsa anu basana moal kaharti ku Israél baheula. Karajaan Rum dina Daniel pasal dalapan téh hiji bangsa anu garang rarayna jeung hiji bangsa anu nyarita ku basa anu béda.

Ayeuna sanggeus éta pegat, ari opat anu nangtung gaganti éta, bakal aya opat karajaan anu ngadeg tina bangsa éta, tapi henteu dina kakawasaanana. Jeung dina mangsa ahir karajaan maranéhna, nalika jalma-jalma doraka geus nepi ka pinuh, hiji raja anu beungeutna galak, sarta ngarti kana kecap-kecap anu poék, bakal ngadeg. Daniel 8:22, 23.

“Nu ngabobol (nu ngaruksak) ti bangsa anjeun” netepkeun eta tetenjoan; maranéhna ngangkat diri sorangan tuluy maranéhna ragrag. Karajaan kaopat tina beusi nyaéta Roma kaping anu maréntah kalawan pangluhurna nalika ngangkat diri sorangan, tapi ragrag anu pamungkas jadi ciri kenabian anu netepkeun eta tetenjoan. Maranéhna disebut para pangruksak sabab maranéhna nginjak-injak umat Allah ngaliwatan panganiayaan.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.